செபாஸ்டியன்

இசையமைப்பாளர் பாக் பற்றிய நூல்

ஆங்கிலத்தில்: ஜெனெட் விண்டர்

தமிழில்: குமரேசன் முருகானந்தம்

Sebastian

A BOOK ABOUT BACH

Jeanette Winter

He heard one melody for the violin,
one for the trumpet,
one for the flute,
and one for the oboe.

Each instrument had its own voice.
And when all the voices sounded at the same time,
it was like good friends talking together.

A LONG TIME AGO, a boy named Sebastian was born into a family of musicians. When he grew older, he went to school to learn more about music. He heard music everywhere, especially in his own head, and he wrote down what he heard.

Sebastian married and raised a family. He had twenty children. He wrote more than one thousand pieces of music. And he created a little book of music especially for his wife, Anna Magdalena, so that in the evenings the whole family could make music together.

In his lifetime, Johann Sebastian Bach never traveled very far from his home. He worked every day at the craft of music—composing, playing, teaching. Yet hundreds of years after his death, his music is heard and played all over the world. Many people think it is some of the most glorious music ever written. And today young students—like Bach's own family—can learn to play the music from Anna Magdalena's notebook.

In simple text and glowing paintings, Jeanette Winter creates a loving tribute to this great genius of the Baroque that even the youngest child will understand and enjoy.

அவர் வயலினிற்குள் ஒரு வித இன்னிசையும்,
ட்ரம்பட்டிற்குள் மற்றொன்றையும்,
குழலிற்குள் வேறொன்றையும்,
ஓபோவிற்குள் இன்னுமொறொன்றையும் கேட்டார்.

ஒவ்வொரு இசைக்கருவியும் அவற்றிற்கே உரிய
குரலோசையைக் கொண்டிருந்தது.
மேலும், அனைத்து குரல்களும் ஒருசேர
ஒலிக்கும்போது, நல்ல நண்பர்கள் ஒன்றுகூடி
பேசுவதுபோலிருந்தது.

வெகு காலத்திற்கு முன், இசையமைப்பாளர்களின் ஒரு குடும்பத்தில் ***செபாஸ்டியன்*** என்று பெயரிடப்பட்ட ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அவன் வளர்ந்த பிறகு இசையைப் பற்றி மேலும் கற்றுக்கொள்ள பள்ளிக்கு செல்லலானான். எங்கெங்கும் இசையை கேட்டவண்ணமிருந்தான், குறிப்பாக அவனுடைய மனதிற்குள்ளேயே, அவற்றை உடனுக்குடன் எழுதி வைத்துக்கொண்டான்.

செபாஸ்டியன் திருமணம் செய்து ஒரு குடும்பத்தையும் நடத்தி வந்தான். அவனுக்கு இருபது குழந்தைகள் பிறந்தன. ஓராயிரத்திற்கும் மேல் இசை கோர்வைகளை எழுதினான். அவன், மனைவி ***அன்னா மக்தலேனா***க்காக பிரத்யேகமாக ஒரு சிறிய இசை புத்தகத்தை உருவாக்கினான், ஏனென்றால் மாலை நேரங்களில் மொத்த குடும்பமும் சேர்ந்து இசைப்பதற்கு ஏதுவாக இருக்க.

ஜோஹன் செபாஸ்டியன், அவருடைய வாழ் நாளில், அவருடைய வீட்டை விட்டு வெகு தூரம் பயணித்ததில்லை. அவர் தினந்தோறும் இசைக்கலையிலேயே மூழ்கி இருந்தார் – உருவாக்குவதிலும், வாசிப்பதிலும், கற்பித்தலிலும் அவர் முழு நேரமும் செலவழித்தார். ஆனாலும் பல நூறாண்டுகளுக்குப் பின்னரும், அவருடைய இசை இசைக்கப்பட்டும், கேட்கப்பட்டும் வந்தவண்ணமிருக்கிறது. பலரும் அவருடைய இசையை, இதுவரை உருவாக்கப்பட்ட உன்னதமான இசைகளில் ஒன்றாகவே கருதுகின்றனர். இன்றும் பல இளைஞர்கள் - ***பாக்*** குடும்பத்தை சேர்ந்தவர்கள் உட்பட, ***அன்னா மக்தலேனா***வின் புத்தகத்திலிருந்து இசையை பழகி வருகின்றனர்.

ஜெனெட் விண்டர், எளிய மொழியாலும், மிளிரும் படங்களுடனும் சிறு குழந்தைகளும் எளிதில் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் இந்த ***பரோக்*** கால இசை மேதைக்கு அன்பினாலான ஓர் கௌரவப் பரிசை உருவாக்கியுள்ளார்.

The first Voyager spacecraft was launched in 1977.
On the spacecraft there is a recording of sounds from Earth.
Should the spacecraft encounter any life beyond our galaxy,
the first sound that will be heard is the music of
Johann Sebastian Bach.

முதல் **வா யே ஜ ர்** விண்வெளிக்கலம் 1977ல் விண்ணில் செலுத்தப்பட்டது. அந்த விண்வெளிக்கலத்தில் பூமியிலிருந்து இசைகள் பதியப்பட்டிருகிறது. எப்போதாவது அந்த விண்கலம், நமது பிரபஞ்சத்திற்கப்பால், ஏதேனும் உயிர்களை எதிர்கொள்ள நேர்ந்தால், அப்போது, அவர்கள் கேட்கும் முதல் ஒலி **ஜோ ஹ ன் செ பா ஸ் டி ய ன் பா க்** கின் இசையாகத்தான் இருக்கும்.

In the days of castles and kings,
the birds listened
when Vitus Bach played his cittern.

அரண்மனைகளும், ராஜாக்களும் இருந்த
அக்காலத்தில், பறவைகளும், *விட்டஸ்*
பாக், *சிட்டர்ன்* வாசிக்கும்போது எழும்
இசையைக்குச் செவிமடுத்தன.

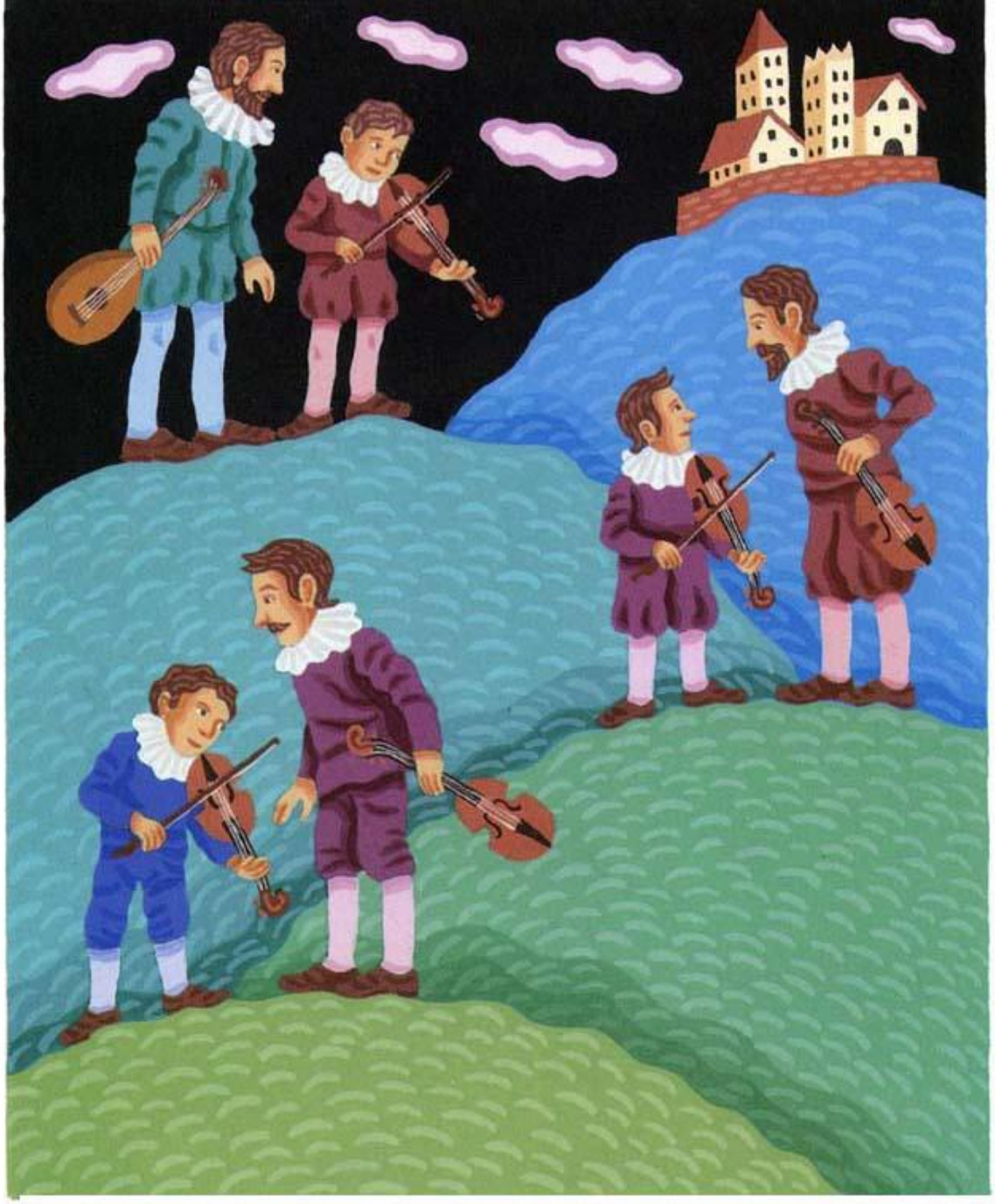

Vitus taught his son Hans to play the violin.
And Hans taught his son Christoph to play the violin.
Then Christoph taught his son Ambrosius to play the violin.

விட்டஸ், தன் மகன் *ஹன்(ஸ்)*ஸுக்கு வயலின் வாசிக்கக் கற்றுக்கொடுத்தார். பிறகு *ஹன்ஸ்* தன் மகன் *கிரிஸ்டோ(ப்)* புக்கு வயலின் வாசிக்கக் கற்றுக்கொடுத்தார். மேலும் *கிரிஸ்டோ(ப்)* தன் மகன் *அம்ப்ரோசிய(ஸ்)* ஸுக்கு வயலின் வாசிக்கக் கற்றுக்கொடுத்தார்.

And when Ambrosius's son Sebastian was born,
the birds sang a welcome.

அம்ப்ரோசிய(ஸ்) ஸின் மகன் ***செபாஸ்டியன்*** பிறந்த
பொழுது பறவைகள் வரவேற்று வாழ்த்துப் பாடின.

The musical Bachs came from far and wide to greet Sebastian.
Fiddles played, voices sang out.
The birds listened—
even the duke in the palace on the hill listened.

பாக் கின் இசை குடும்பத்தார் *செபாஸ்டிய(ன்)* னை வரவேற்க பல்வேறு இடங்களிலிருந்தும் வந்து சேர்ந்தனர். பி டி ல் கள் வாசிக்கப்பட்டன, குரல்களும் ஓங்கி ஒலித்தன.
பறவைகள் இசையை கேட்டன –
குன்றின் மேலிருந்த அரண்மனையிலிருந்து இளவரசரும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

Ambrosius taught his son Sebastian to play the violin.
All the Bachs played music.

அம்ப்ரோசியஸ் தன் மகன் ***செபாஸ்டிய(ன்)*** னுக்கு வயலின் வாசிக்க கற்றுக்கொடுத்தார்.
பாக் குடும்பத்தில் அனைவரும் இசைக்கருவிகளை வாசித்தனர்.

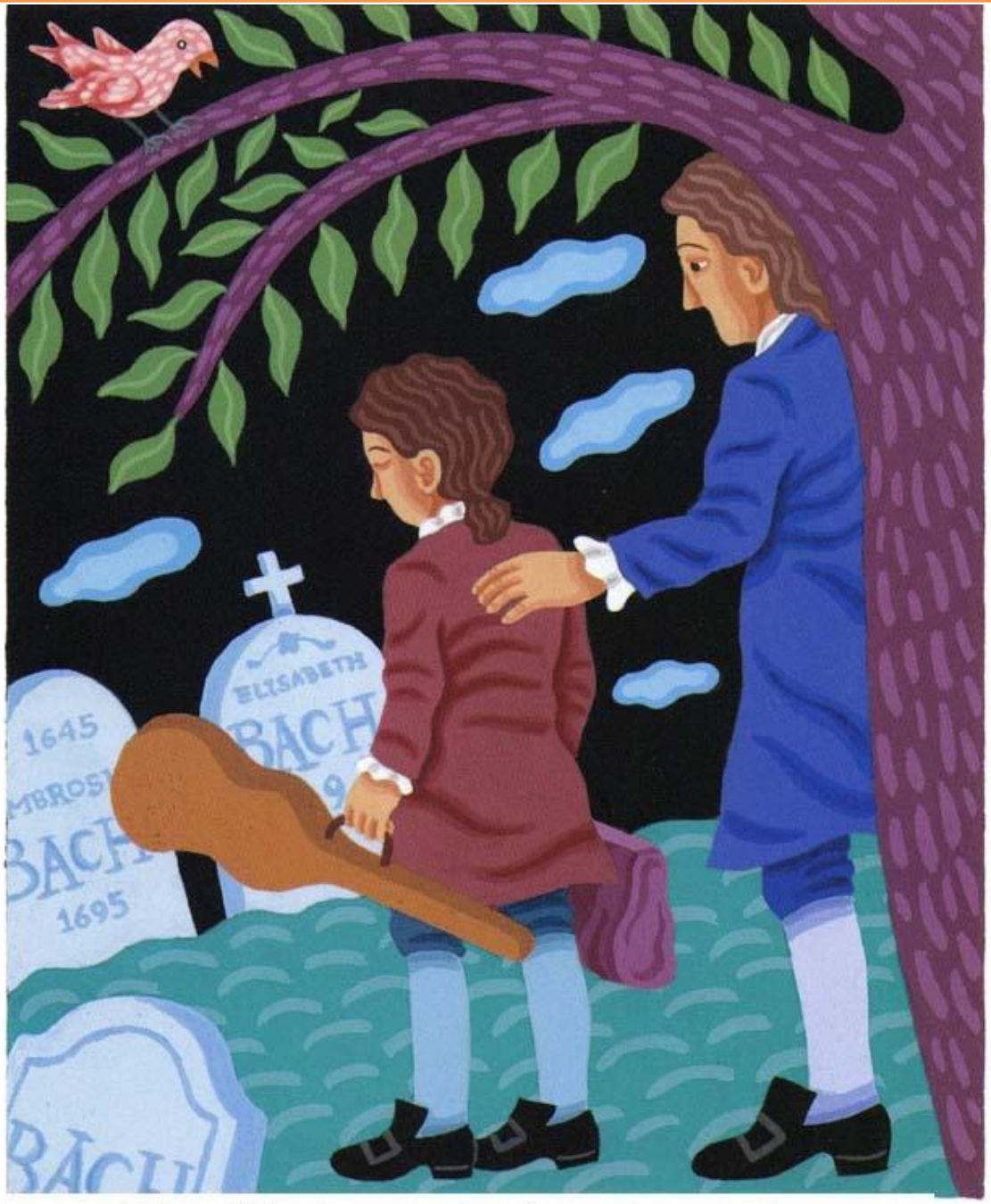

When Sebastian was nine, the music stopped.
First his mama, then his papa, died.
Sebastian was an orphan.
He went off to live with his older brother, Christoph.
Even the birds' songs could not cheer Sebastian.

செபாஸ்டிய(ன்) னுக்கு ஒன்பது வயதிருக்கும்போது, அவனுடைய இசைப் பயிற்சி நின்று போனது.
முதலில் அவனது தாயாரும், பின் தந்தையும் காலமானார்கள்.
செபாஸ்டியன் ஆதரவற்ற நிலையிலிருந்தான். அவன் தன் மூத்த அண்ணன் ***கிரிஸ்டோ(ப்)*** புடன் வசிக்க சென்றுவிட்டான்.
பறவைகளின் பாடல்களும் அவனுக்கு உற்சாகமளிக்கவில்லை.

But when Christoph taught his little brother
to play the clavichord,
the music sounded again.

ஆனால், *கிரிஸ்டோப்* அவனுக்கு கி ளா வி க் கா ர் ட் வாசிக்க கற்றுகொடுக்கத் தொடங்கியவுடன், இசை அவனுக்குள் மீண்டும் ஒலிக்கத்தொடங்கியது.

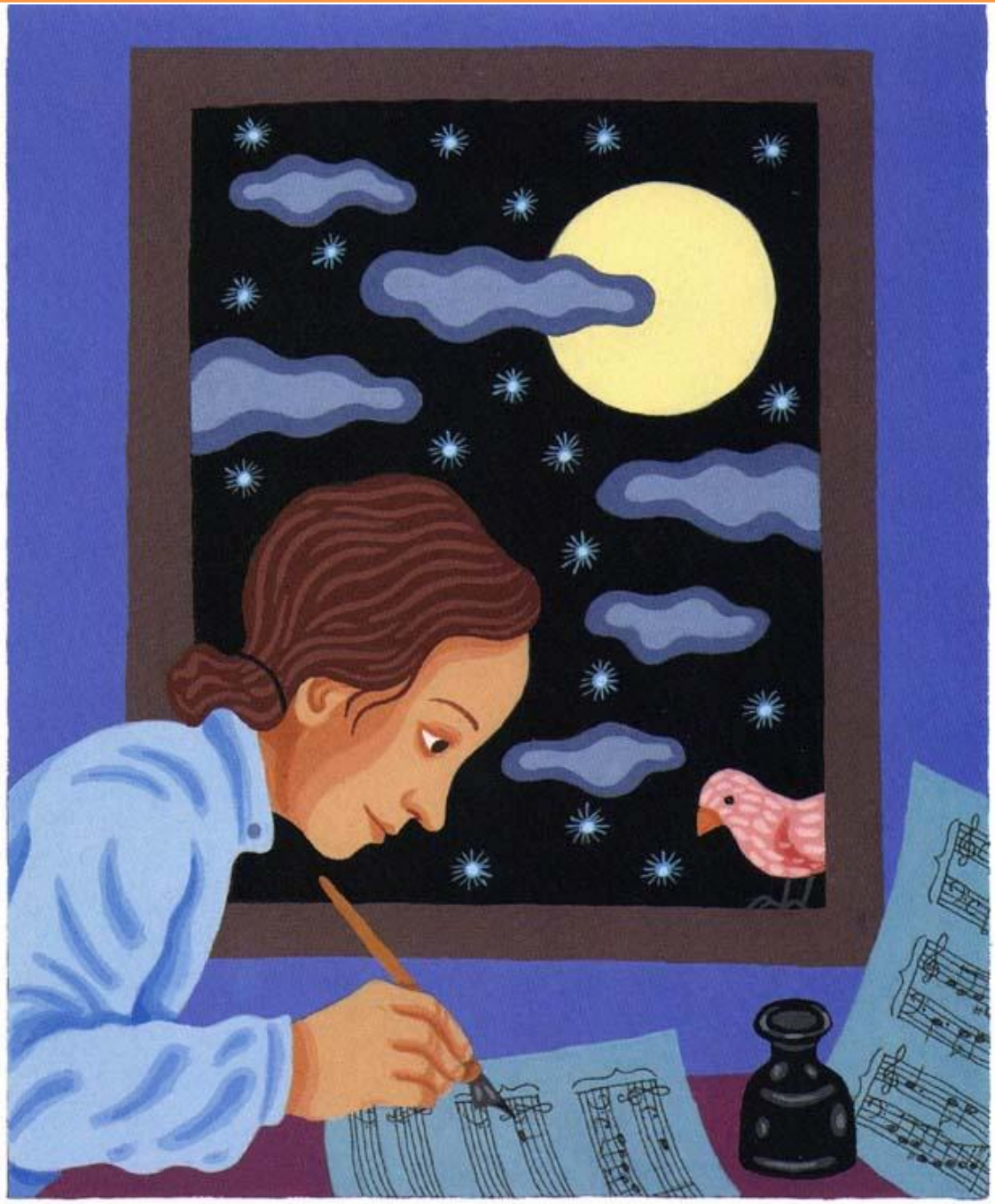

Sebastian practiced from morning till night.
By moonlight, he copied music
to play the next day.
It was a good way to learn,
and he wanted to learn everything.

செபாஸ்டியன், நாள் முழுவதும், காலையிலிருந்து இரவுவரை வாசித்துப் பழகினான். மறு நாள் வாசிப்பதற்கு, இசைக்குறியீடுகளை இரவிலேயே நிலவொளியில் பதிவெடுத்தான். அவ்விதம் செய்வது கற்பதற்கு நல்ல முறையாக இருந்தது, மேலும் அவன் அனைத்தையும் கற்க ஆசைப்பட்டான்.

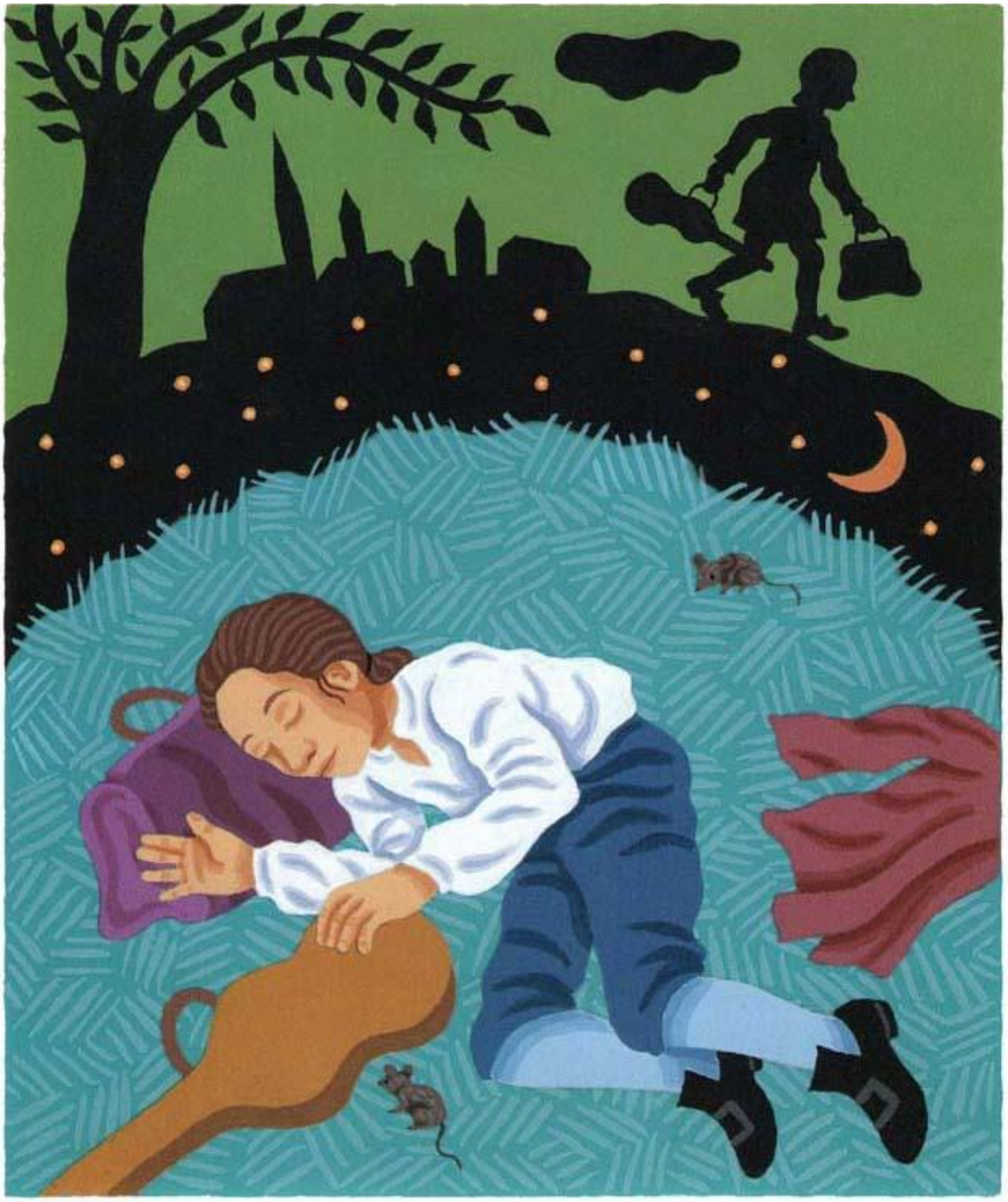

So when Sebastian was fifteen,
he set off for boarding school—on foot—
two hundred miles away.

அதனால், அவனுடைய பதினைந்தாவது வயதில் *செபாஸ்டியன்* இருநூறு மைல் தொலைவிலுள்ள ஒரு உண்டு வசித்து கற்க வசதியுள்ள பள்ளியில் (போர்டிங் ஸ்கூல்) சேர்வதற்கு – கால்நடையாய் – புறப்பட்டான்.

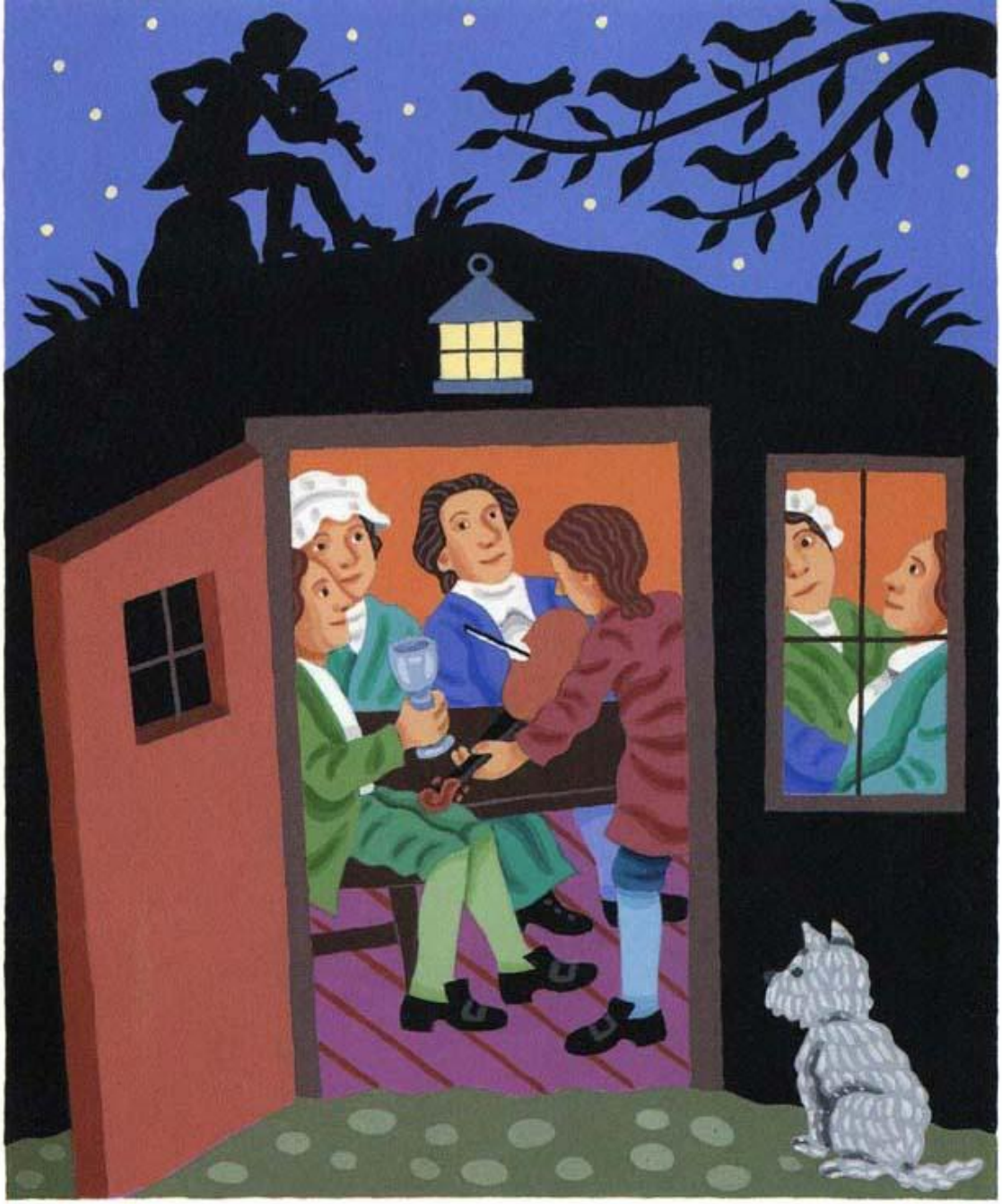

Sebastian walked and walked and walked.
He slept in haylofts,
played for pennies in taverns,
and played for himself in the starlight.

செபாஸ்டியன் நடந்தான், நடந்தான், நடந்துகொண்டேயிருந்தான். வழியில் வைக்கோல்போர்களில் படுத்து உறங்கினான். மேலும் தங்கும் விடுதிகள் போன்ற இடங்களில் சில **பென்னி**களுக்காகவும், இரவு நேரங்களில் தனக்காகவும் வாசித்தான்.

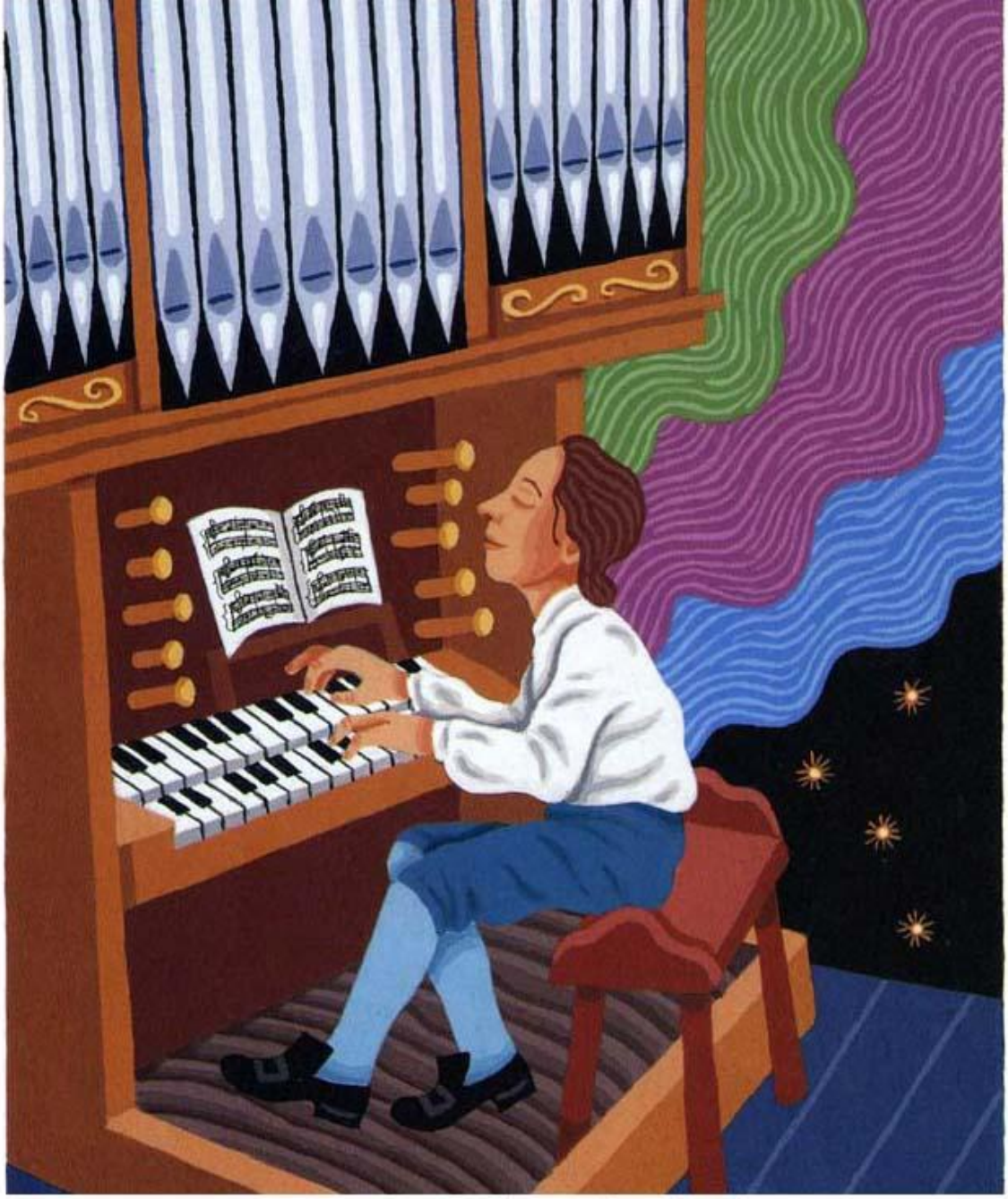

Away at school, Sebastian learned to play the organ.
From the start, Sebastian loved this instrument—
his feet playing the pedals, his hands on the keyboard,
pulling the stops, and above all—
the mighty sound that roared from the pipes.

பள்ளியில், ***செபாஸ்டியன்*** **ஆர்கன்** எனும் இசைக்கருவியை வாசிக்க கற்றுக்கொண்டான். அவனுடைய பாதங்கள் கருவியின் **பெடல்**களை வாசிப்பதையும், அவனுடைய கைகள் **கீபோர்ட்** வாசிப்பதையும், **ஸ்டாப்ஸ்**களை இழுப்பதையும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக – அதன் குழல்களிலிருந்து எழும் பிரமாண்டமான சப்தத்தினாலும் ***செபாஸ்டியன்*** அக்கருவியை மிகவும் விரும்பினான்.

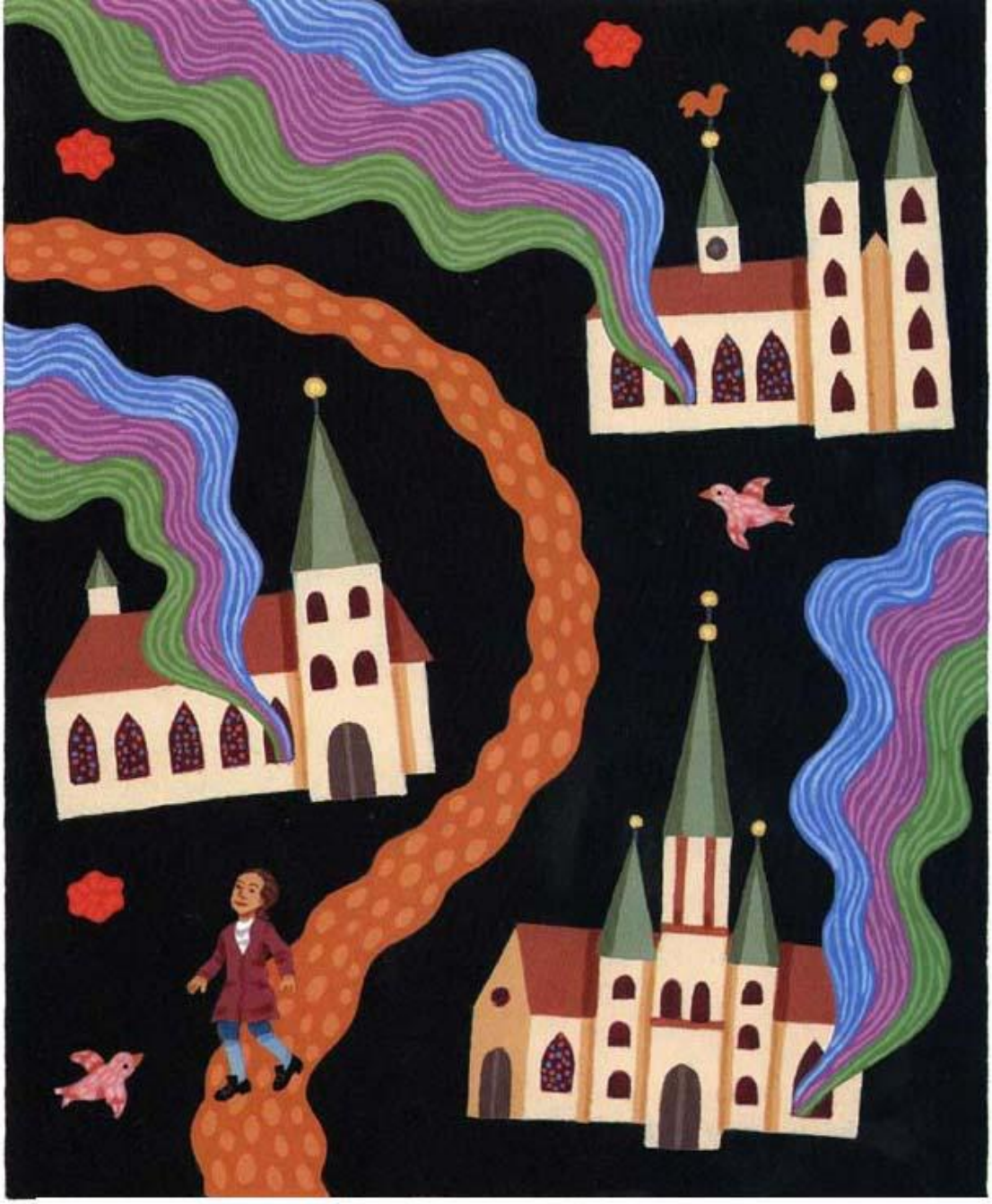

Sebastian walked miles to hear other organists play.
Back and forth across the land,
from one church to the next, he walked,
the sound of organ pipes ringing in his ears.

செபாஸ்டியன் மற்ற ஆர்கன் இசைப்பவர்களின் வாசிப்பை கேட்பதற்காக பல்வேறு இடங்களுக்கு நடந்தே சென்று வந்தான். ஒரு தேவாலயத்திலிருந்து மற்றொன்றிற்கு நடையாக நடந்தான். ஆர்கன் குழல்களின் ஓசை அவன் செவிகளில் ரீங்காரமிட்டவண்ணமிருந்தது.

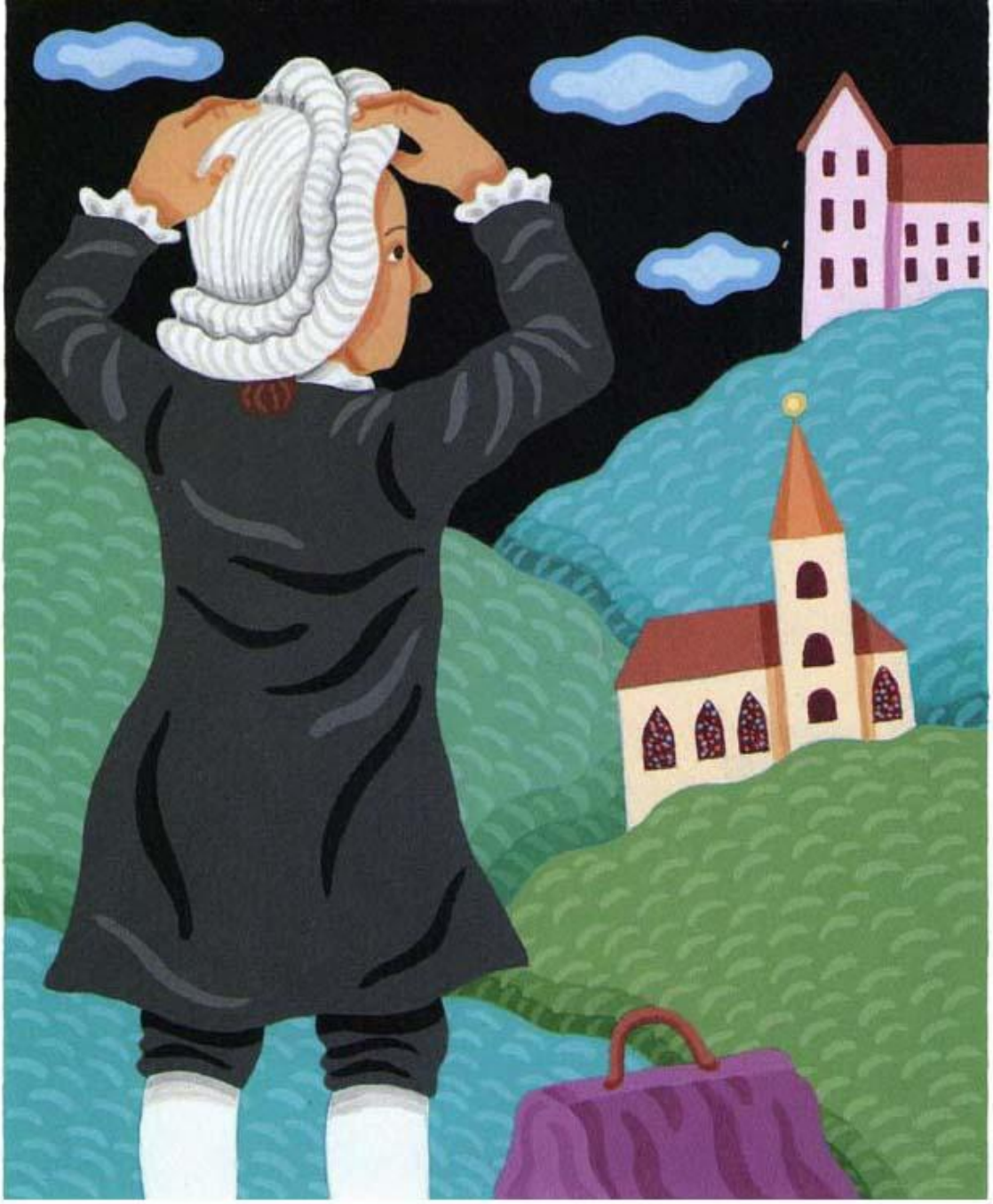

So it went at school—
playing organ, violin, harpsichord, and singing in the choir.
Then one day, Sebastian put on a wig
(for young men did that in those days),
and left school to make his way in the world.

ஆர்கன், **வயலின்**, மற்றும் **ஹார்ப்ஸிகார்ட்** வாசிப்பதும், குழுவில் பாடுவதுமாக பள்ளி நாட்கள் நகர்ந்தன. பிறகு ஓர் நாள் ***செபாஸ்டியன்*** தலையில் விக் அணிந்து (இளைஞர்கள் அந்த காலத்தில் அவ்வாறு செய்து கொண்டனர்) பள்ளியை விட்டு தனக்கென ஒரு பாதையை இவ்வுலகத்தில் ஏற்படுத்த புறப்பட்டுவிட்டான்.

From one church to another,
from one palace to another,
Sebastian played music—
but now it was his *own* music.

செ பா ஸ் டி ய ன் ஒரு தேவாலயத்திலிருந்து மற்றொன்றிற்கு ,
ஒரு அரண்மனையிலிருந்து மற்றொன்றிற்கு சென்று
வாசிக்கலானான். ஆனால் இப்பொழுது இசை ***அ வ னு டை ய***
இசையாக இருந்தது.

Sebastian heard the music in his head.
The melodies came fast—
as his pen raced over the page,
he rarely changed a note.

செபாஸ்டியன் இசையை தனக்குள்ளேயே முதலில் கேட்டார். இராகங்கள் வெகு வேகமாக வந்தவண்ணமிருந்தது. அவருடைய பேனா காகிதத்தில் இசை குறியீடுகளை வேகமாக எழுதியது, எழுதிய ஓர் குறியீடை அவர் திருத்துவது அபூர்வமான ஒன்று.

He heard one melody for the violin,
one for the trumpet,
one for the flute,
and one for the oboe.

அவர் வயலினிற்குள் ஒரு வித இன்னிசையும்,
ட்ரம்பட்டிற்குள் மற்றொன்றையும்,
குழலிற்குள் வேறொன்றையும்,
ஓபோவிற்குள் இன்னுமொறொன்றையும் கேட்டார்.

Each instrument had its own voice.
And when all the voices sounded at the same time,
it was like good friends talking together.

ஒவ்வொரு இசைக்கருவியும் அவற்றிற்கே உரிய
குரலோசையைக் கொண்டிருந்தது.
மேலும், அனைத்து குரல்களும் ஒருசேர ஒலிக்கும்போது,
நல்ல நண்பர்கள் ஒன்றுகூடி பேசுவதுபோலிருந்தது.

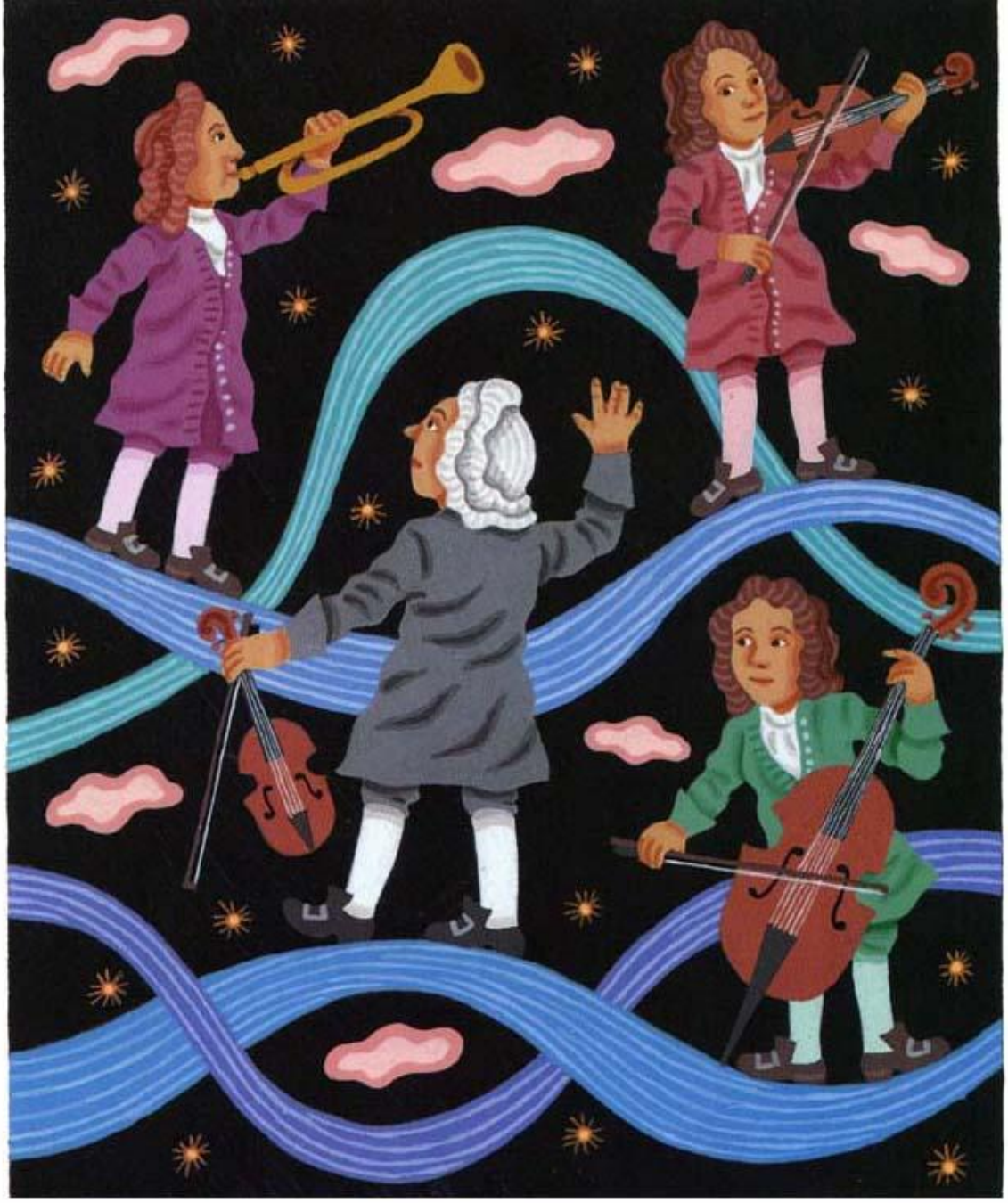

Sebastian nodded to the flute, tapped his foot to the trumpet,
lifted a finger to the violin—
helping the instruments play together,
all the while playing his own part, too.
The music he heard in his head came to life all around him.

செபாஸ்டியன் குழ(ல்)லிசைக்கு தலையாட்டியும், ட்ரம்பட்டிற்கு தன் பாதங்களை தரையில் தட்டியும், வயலி(ன்)னிற்கு ஒற்றை விரலை அசைத்தும் – எப்போதும் அனைத்து கருவிகளும் இனைந்து வாசிப்பதற்கு உதவியவாறும், தானும் தன்னுடைய பகுதியை வாசித்தவாறும் இருந்தார். அப்போது, அவர் முன்னம் தனக்குள்ளே கேட்ட இசை தன்னைச் சுற்றி உயிர் பெற்று வந்தது.

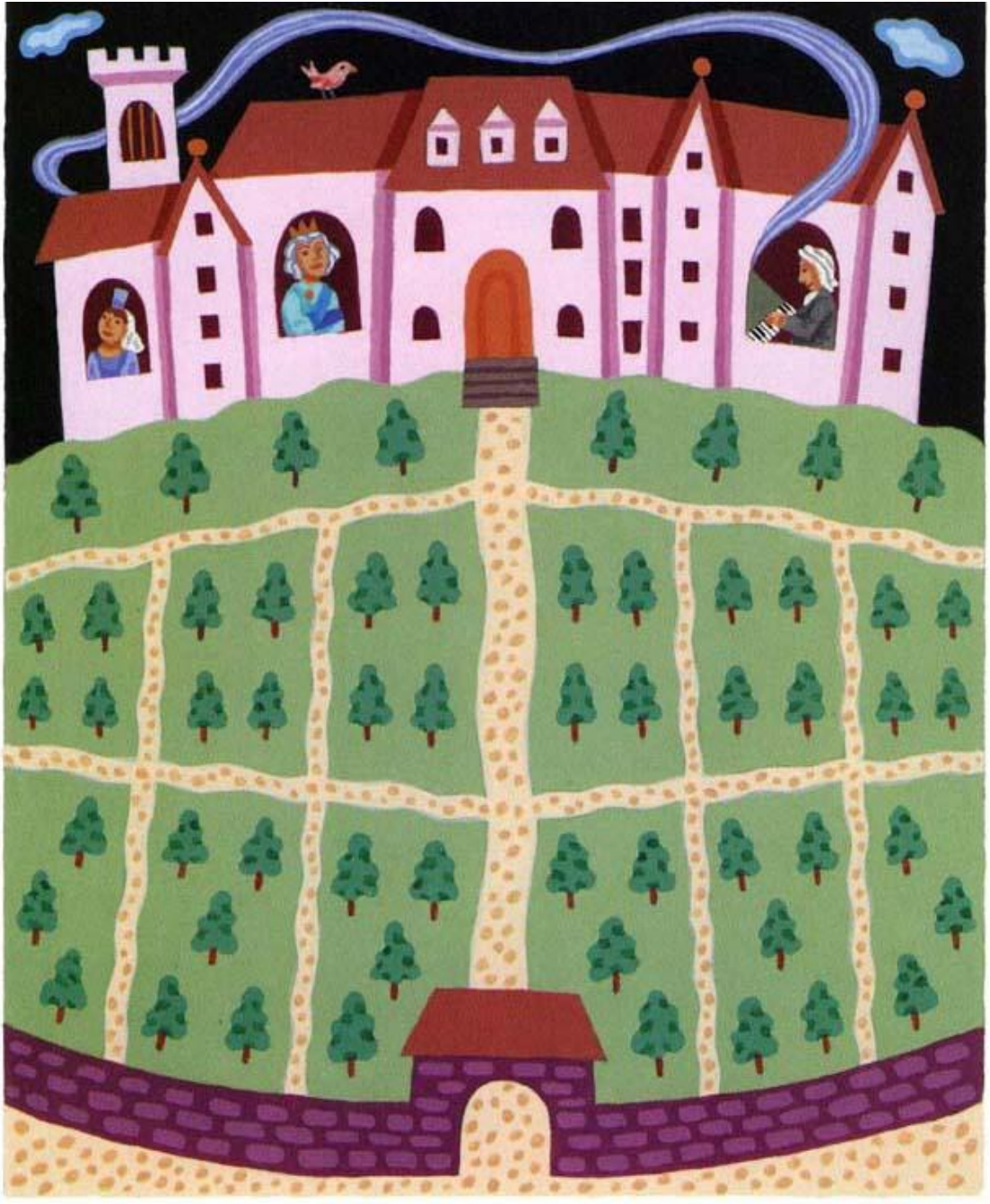

Sebastian played his music
for princes and dukes in their palaces.
But sometimes it was a hard life.

இளவரசர்களுக்கும், பிரபுக்களுக்கும் ***செபாஸ்டியன்*** தன்னுடைய இசையை அவர்களது மாளிகைகளிலே வாசித்து வந்தார்.

ஆனால், சில சமையங்களில் கடினமானதோர் வாழ்க்கையாகவே இருந்தது.

Once, a duke locked Sebastian in a jail cell for one long month—
because he had not asked permission to change jobs.
(Rulers did that in those days.)
Even as Sebastian sat behind bars,
he heard his own music, and wrote it down.

ஒரு முறை ஒரு இளவரசன், ***செபாஸ்டிய(ன்)*** னை ஒரு மாதம் சிறைகூடத்தில் அடைத்து விட்டான் – ஏனென்றால் அவர் வேலை மாற்றத்திற்கு அனுமதி பெறவில்லை என்ற காரணத்தால். (ஆட்சியாளர்கள் அந்தக்காலத்தில் அவ்வாறு நடந்துகொண்டனர்.) ***செபாஸ்டிய(ன்)*** னும் கம்பிகளுக்குப்பின்னிருந்தார். அவர் அவருடைய இசையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார், மேலும் அதை எழுதிக்கொண்டுமிருந்தார்.

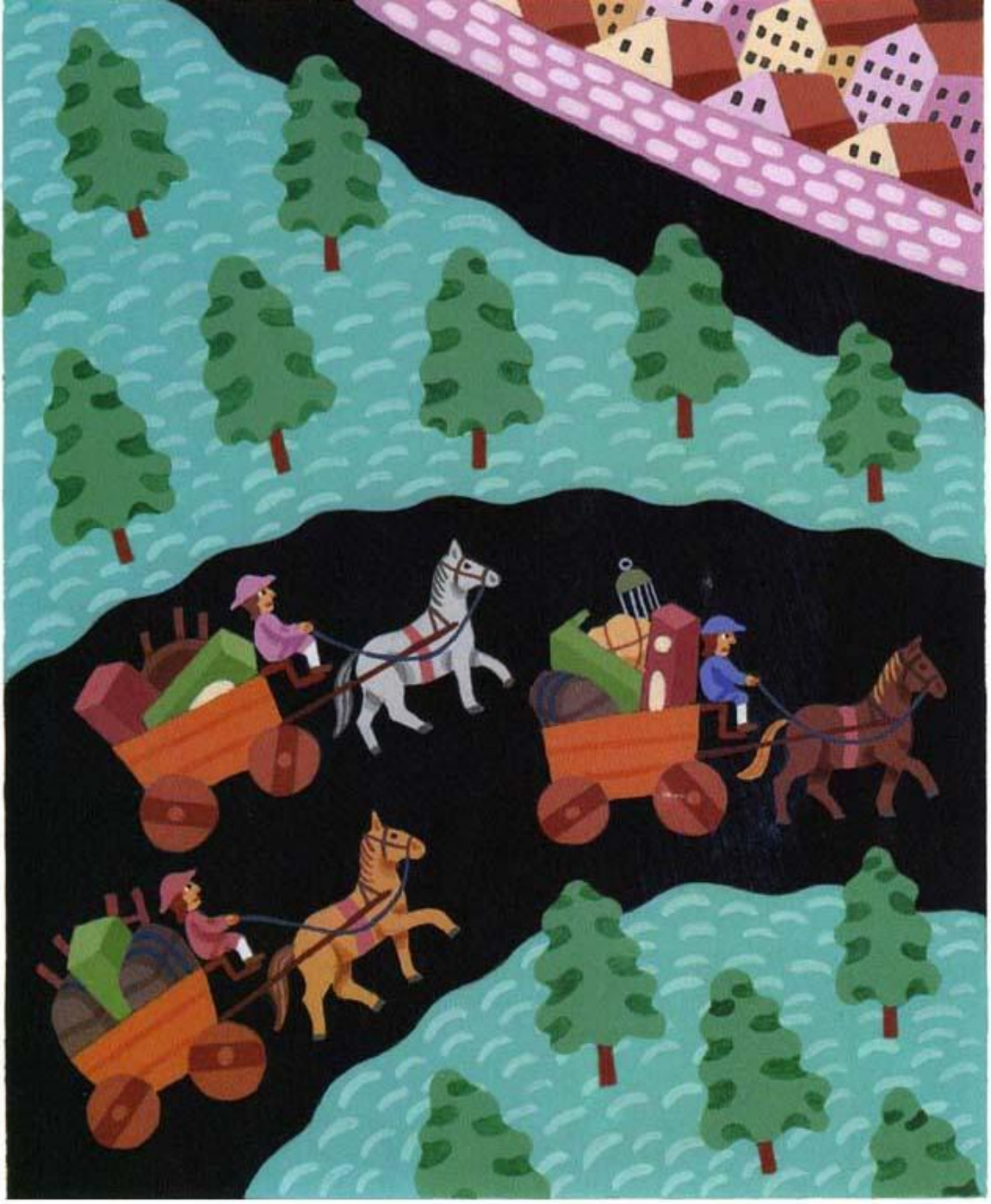

The years passed.
Sebastian became a loving husband to Anna Magdalena,
and a proud papa—of twenty children!

வருடங்கள் கழிந்தன.

செபாஸ்டியன் , அன்னா மக்தலேனா வுக்கு ஒரு அன்பான கணவனாகவும் இருபது குழந்தைகளுக்கு பெருமை மிக்க தந்தையாகவுமிருந்தார்.

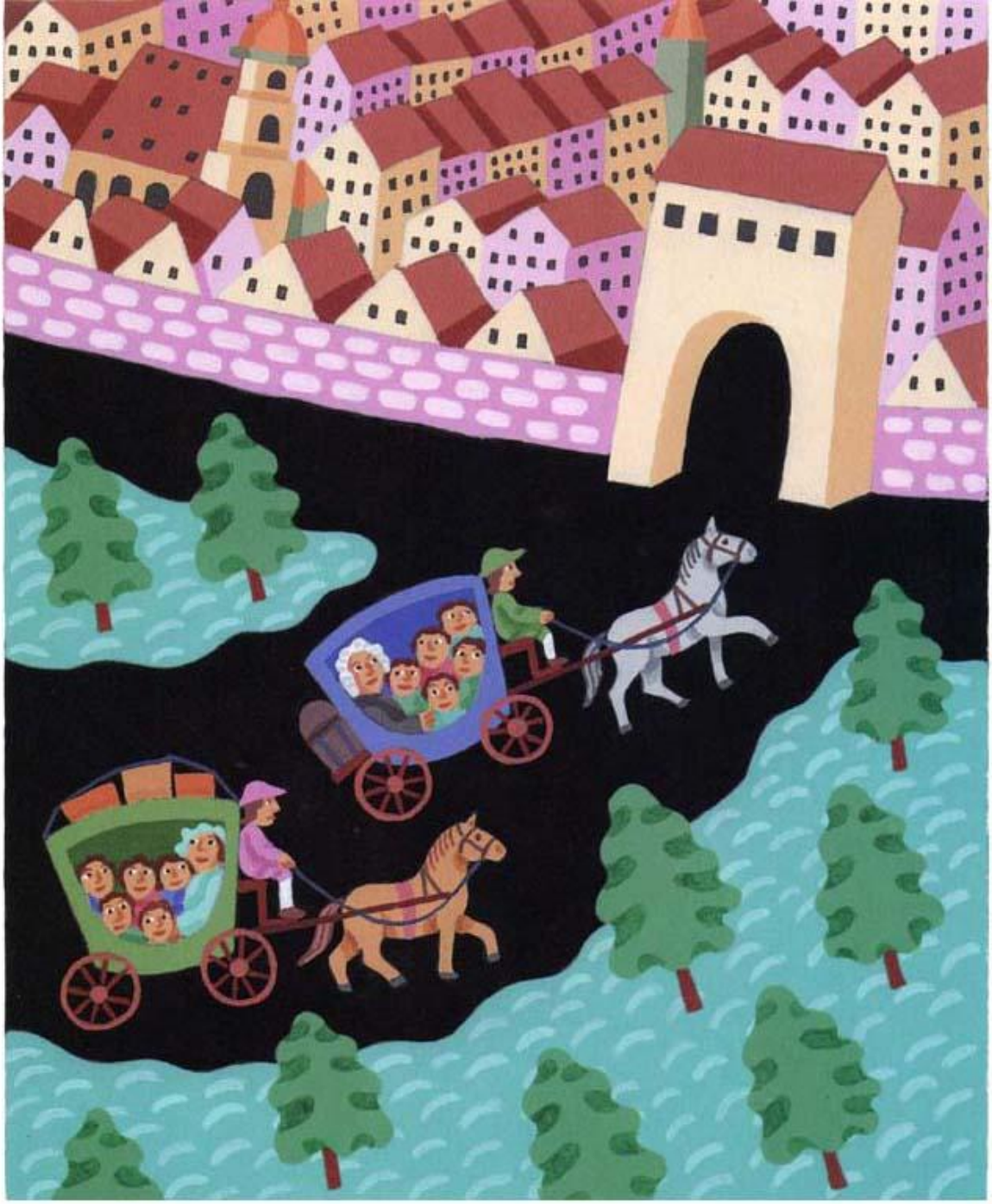

More and more wagons and carriages were needed
to move the Bach family from town to town.
Finally the growing family settled down
behind the walls of the city of Leipzig.

ஒரு நகரத்திலிருந்து வேறொரு நகரத்திற்கு **பாக்** தன்னுடைய குடும்பத்தை அழைத்துச்செல்ல மென்மேலும் வாகனங்கள் தேவைப்பட்டது. அந்த வளர்ந்துகொண்டிருந்த குடும்பமானது, முடிவாக **லி ப் சி க்** நகரத்தின் எல்லைச்சுவற்றின் பின்புறப் பகுதியில் குடியமர்ந்தது.

The Bachs lived in a big house
close by the big church
where Sebastian was music director.

செபாஸ்டியன் எந்த ஒரு பெரிய தேவாலயத்தின் இசையமைப்பாளராக இருந்தாரோ அந்த தேவாலையத்தின் அருகிலேயே ஒரு பெரிய வீட்டில் **பாக்** குடும்பம் வசித்தது.

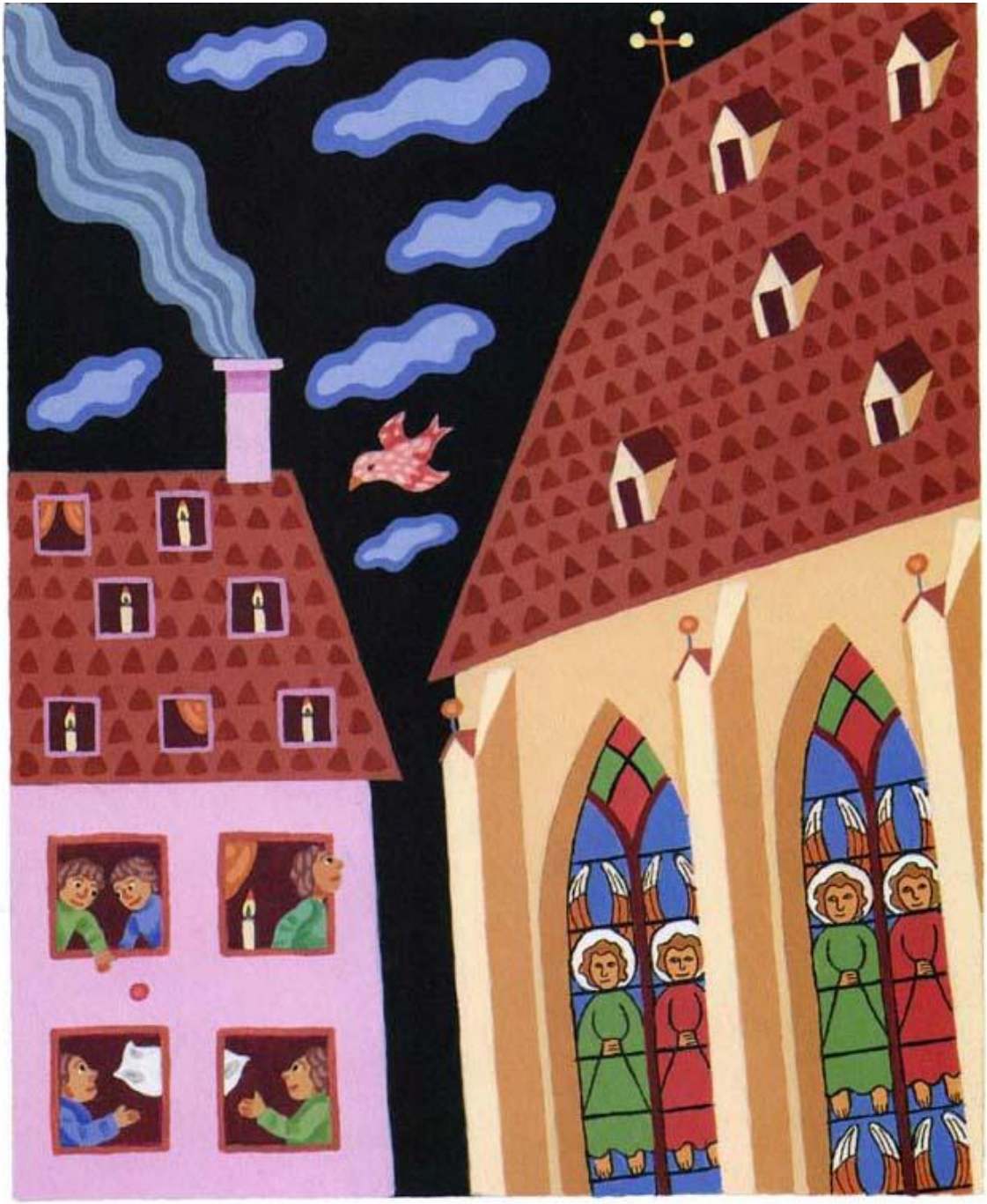

The Bachs shared the big house
with students at the church school
where Sebastian was choirmaster.

அவர்கள், ***செபாஸ்டியன்*** பாட்டு கற்பிக்கும் ஆசிரியராக பணிபுரிந்த தேவாலயத்தின் பள்ளி மாணவர்களுடன் அந்த பெரிய வீட்டைப் பகிர்ந்துகொண்டனர்.

Sebastian worked hard to provide for his family.
His days were spent teaching
unruly boys their music and Latin,
and his nights composing music
for the Sunday services—five hours long!

செபாஸ்டியன் குடும்பத்திற்காக கடினமாக உழைத்தார். அவர், அவருடைய பகற்பொழுதை கீழ்ப்படிதலிலாத மாணவர்களுக்கு, இசையையும், லத்தீன் மொழியையும் கற்பிப்பதிலும், அவருடைய இரவு நேரங்களை, ஞாயிற்றுகிழமைகளில் வரும் – ஐந்து மணி நேர – வழிபாட்டுக்கான இசையை தொகுப்பதிலும் செலவிட்டார்.

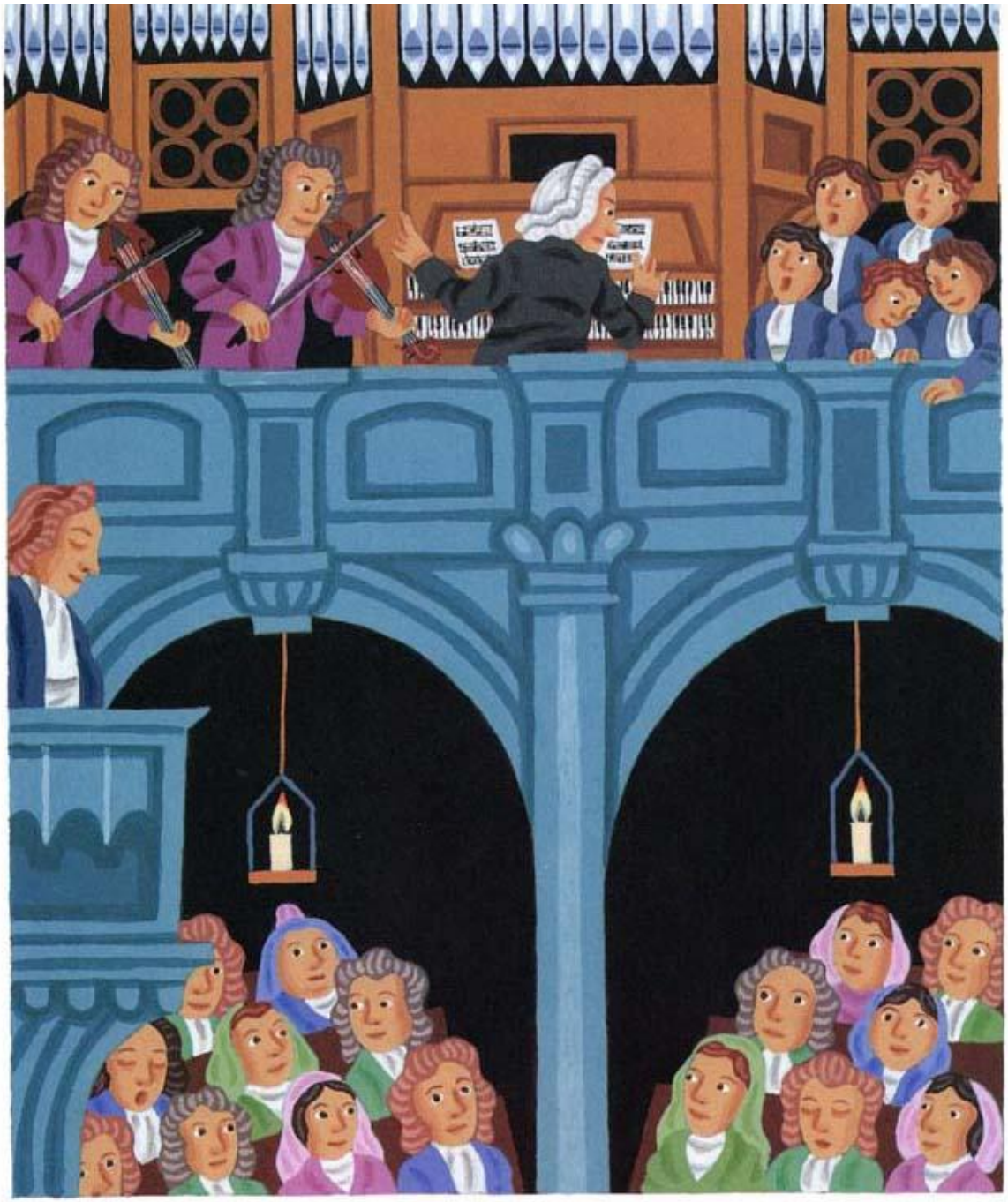

Every Sunday morning Sebastian's music filled the church.
But even his stern glance
could not still fidgety choirboys
during the long morning service.

ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையிலும் ***செபாஸ்டிய(ன்)*** னின் இசை தேவாலயத்தை நிரப்பியது. அந்த நீண்ட நெடிய காலை வழிபாட்டின்போது அவருடைய கண்டிப்பான பார்வை கூட அந்த இசைக்குழுவின் தொனதொனக்கும் சிறுவர்களை கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

The Bach house was as busy as a beehive.
There were instruments everywhere!—
under tables, on top of chairs—
with hardly a place for a visitor to sit down.

ஒரு தேன்கூட்டைபோல, பாக் ன் வீடு சுறுசுறுப்பாகவே இருந்தது. விருந்தினர்கள் அமர்வதற்குக்கூட இடமில்லாமல் மேசைகளின் அடியிலும், நாற்காலிகளின் மீதுமென்று எங்கு பார்த்தாலும், இசைக்கருவிகள்!

Anna Magdalena treasured the notebook Sebastian made for her,
filled with his music and poems.
At night, after the last goblet had been washed,
the whole family played music from Anna's notebook.

அன்னா மக்தலேனா , செபாஸ்டியன் அவளுக்காக கொடுத்த இசைக் குறியீடுகளையும், கவிதைகளையும் கொண்ட குறிப்பேட்டை பொக்கிஷமாக பாதுகாத்து வந்தாள்.

இரவு நேரங்களில், எல்லா வேலைகளும் முடிந்தபிறகு, குடும்பத்தார் அனைவரும் ***அன்னா*** வின் குறிப்பேட்டிலிருந்த இசையை வாசித்தனர்.

When the moon was high in the sky
and all the children asleep,
new music filled Sebastian's head.
He wrote and wrote until the candles burned low
as the sun came up.

நிலவு உச்சியை அடைந்தும், எல்லா குழந்தைகள் உறங்கிய பின்னரும் ***செபாஸ்டிய(ன்)*** னின் மனதில் புதிய இசை நிரம்பிக்கொண்டேயிருக்கும். அவர், மெழுகுவர்த்திகளின் வெளிச்சம் மங்கி, கதிரவன் உதிக்கும் வரை எழுதிக்கொண்டேயிருப்பார்.

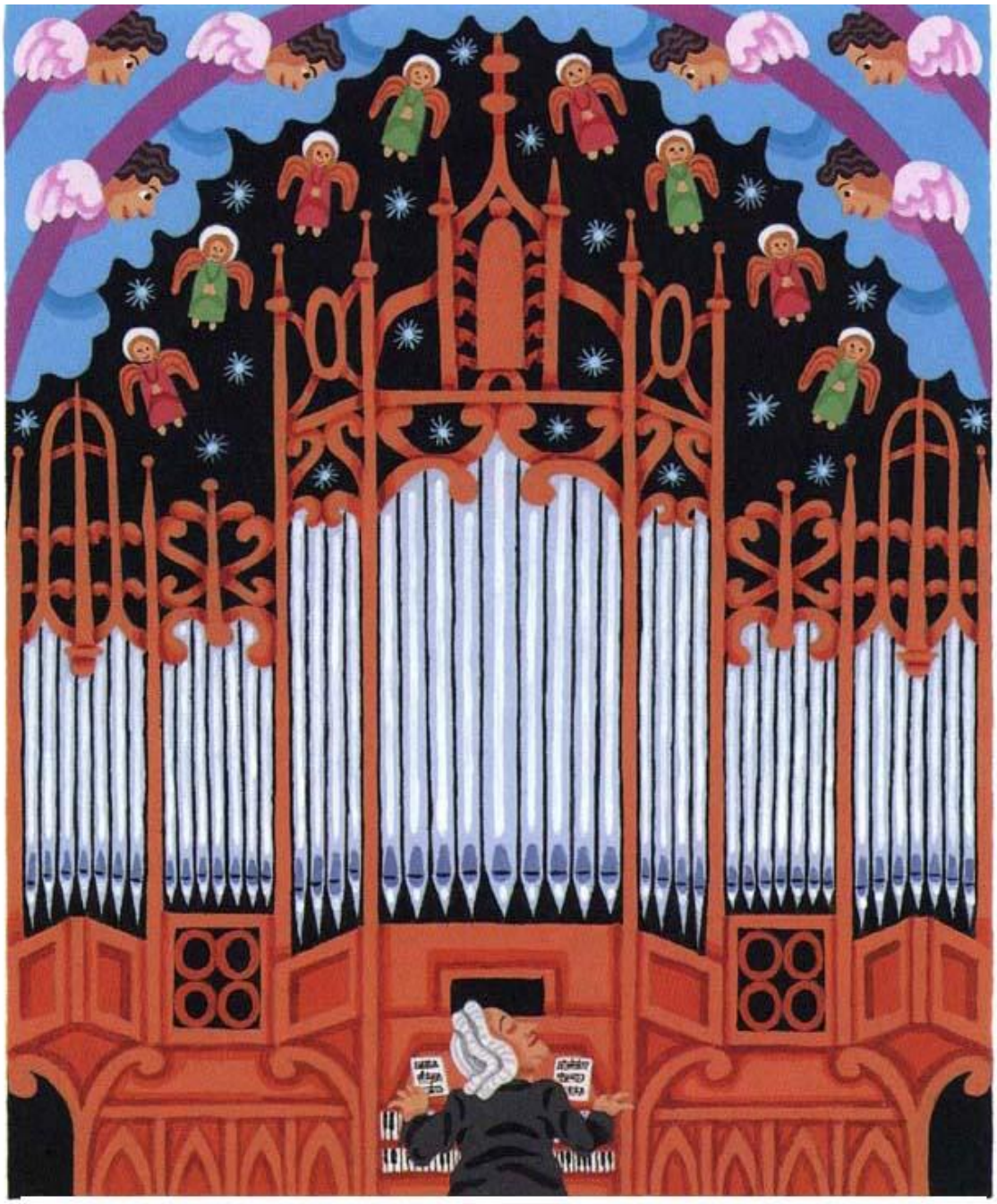

Before the city was awake,
Sebastian went to the organ and played his new music.
His hands and feet flew over the keys and pedals.
The music filled the church like thunder.
Angels listened.

நகரம் விழித்துகொள்ளும் முன்னர், ***செ பா ஸ் டி யன்*** தன்னுடைய இசையை தேவாலயத்தின் ஆ ர் க (ன்) னில் வாசிப்பார். அவருடைய கைகளும், கால்களும் இசைகேற்றவாறு கீபோர்ட் மற்றும் பெடல்களின் மீது பறந்தவண்ணமிருக்கும். அவருடைய இசை ஒரு இடிமுழக்கத்தைப்போல் தேவாலயத்தை நிரப்பும்.

தே வ தை க ள் கே ட் டு க் கொ ண் டி ரு ந் த ன .

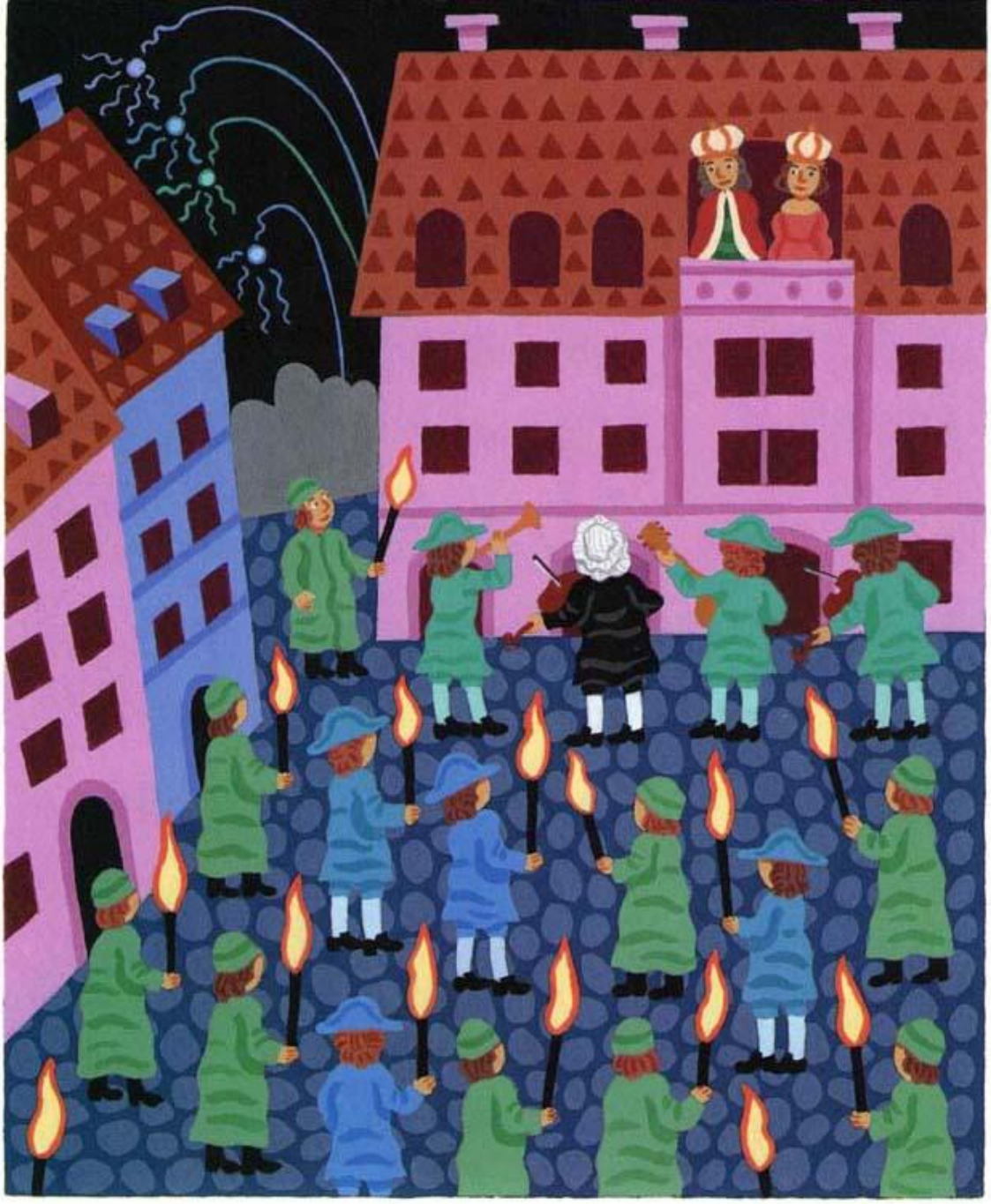

And kings and queens listened.

மற்றும், ராஜாக்களும், ராணிகளும் கேட்டுகொண்டிருந்தார்கள்.

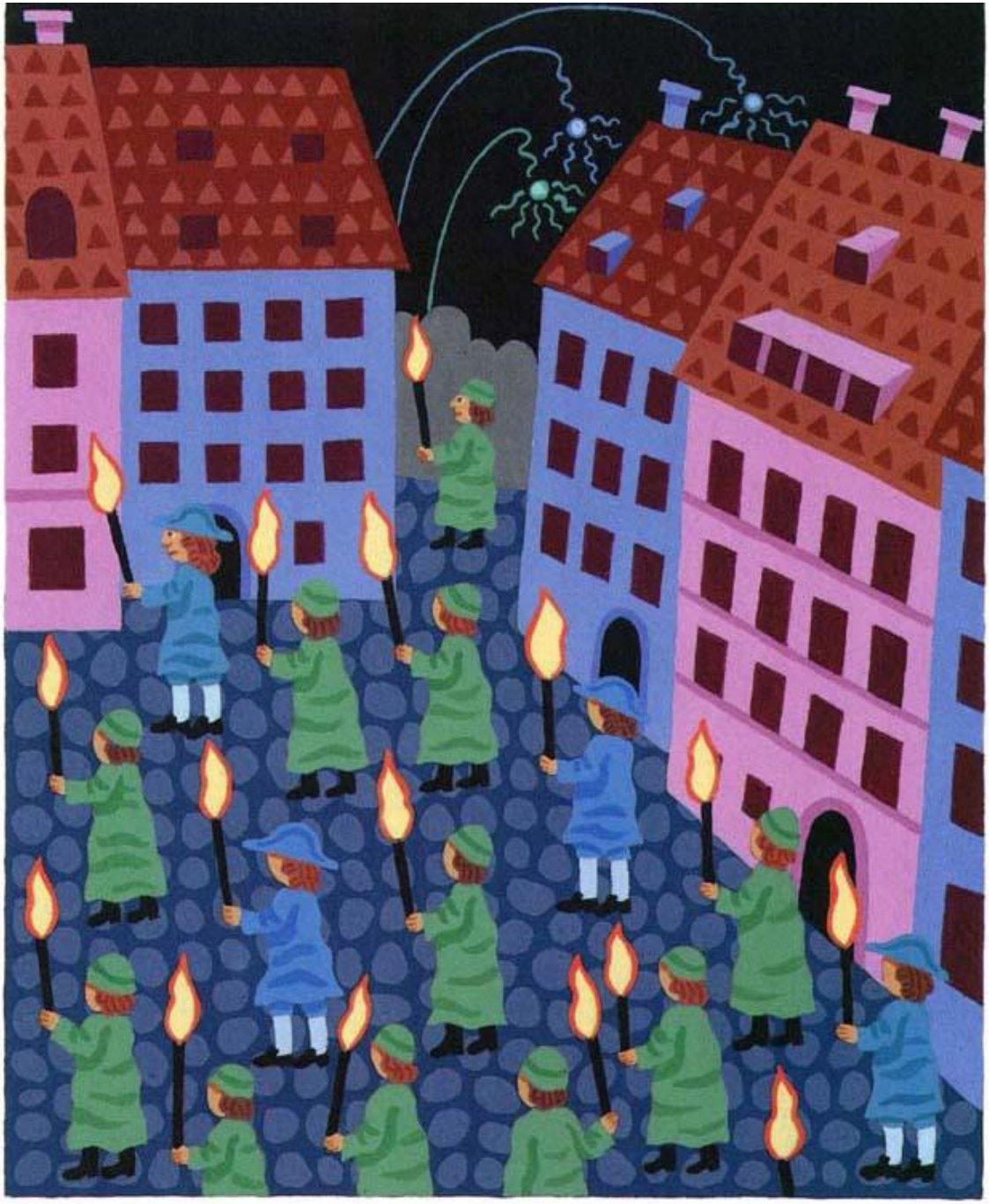

Sebastian's music echoed in the streets of Leipzig.

செபாஸ்டிய(ன்) னின் சங்கீதம் லிப்சி(க்) கின் தெருக்களிலும் எதிரொலித்தது.

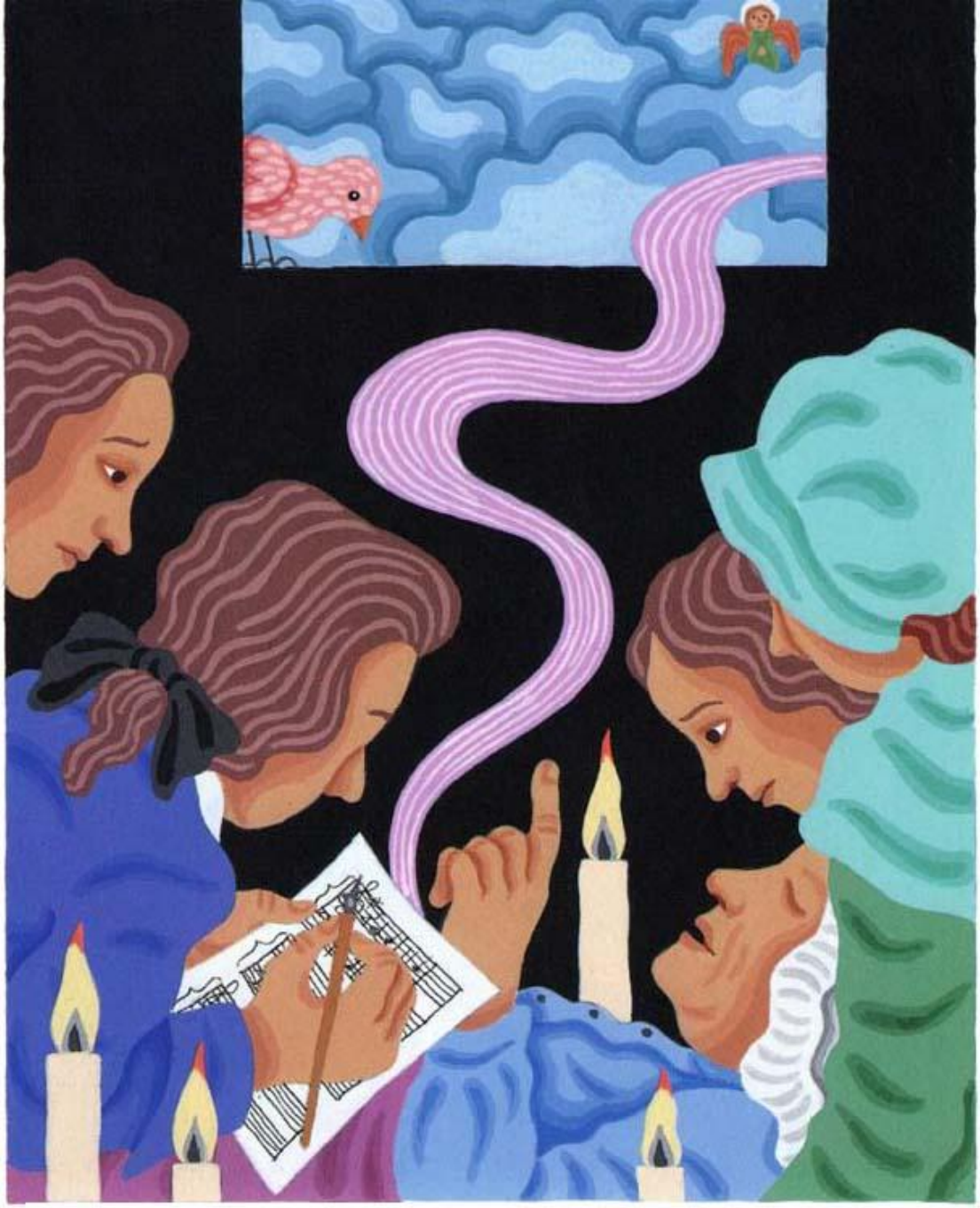

As Sebastian grew old, the light faded from his eyes,
until he could not see.
But still the music kept coming.
He composed one last piece
as he took his final breath.

வயதாக ஆக, ***செபாஸ்டிய(ன்)*** னின் கண்களில் ஒலி மங்கத் தொடங்கியது. அவர் பார்வை இழக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. எனினும் இசை குன்றாமல், உதித்துக்கொண்டேயிருந்தது. மூச்சடங்கும் தருவாயிலும் கடைசியாக ஓர் இசைத் தொகுப்பைத் தொகுத்தார்.

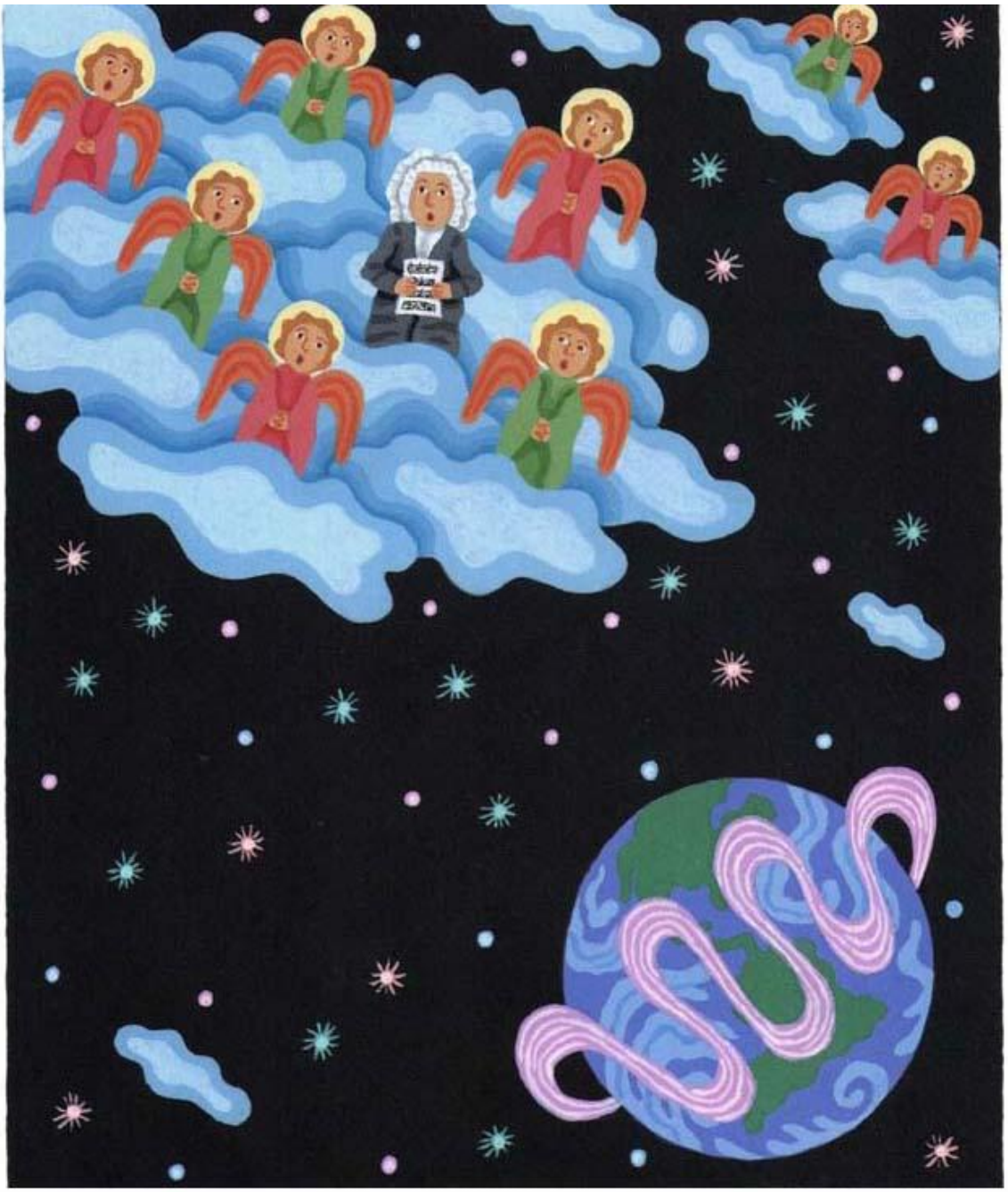

Now Sebastian sings in the choir of angels.
And listens as his music fills the world—
across the mountains and valleys and oceans,

தற்போது, ***செபாஸ்டியன்*** , தேவர்களின் இசைக்குழுவில் பாடிகொண்டிருக்கிறார். அவருடைய இசை மலைகள் மற்றும் பள்ளத்தாக்குகள் மற்றும் சமுத்திரங்களைக் கடந்து உலகெங்கும் வியாபித்து இசைப்பதைக் கேட்டுகொண்டிருக்கிறார்.

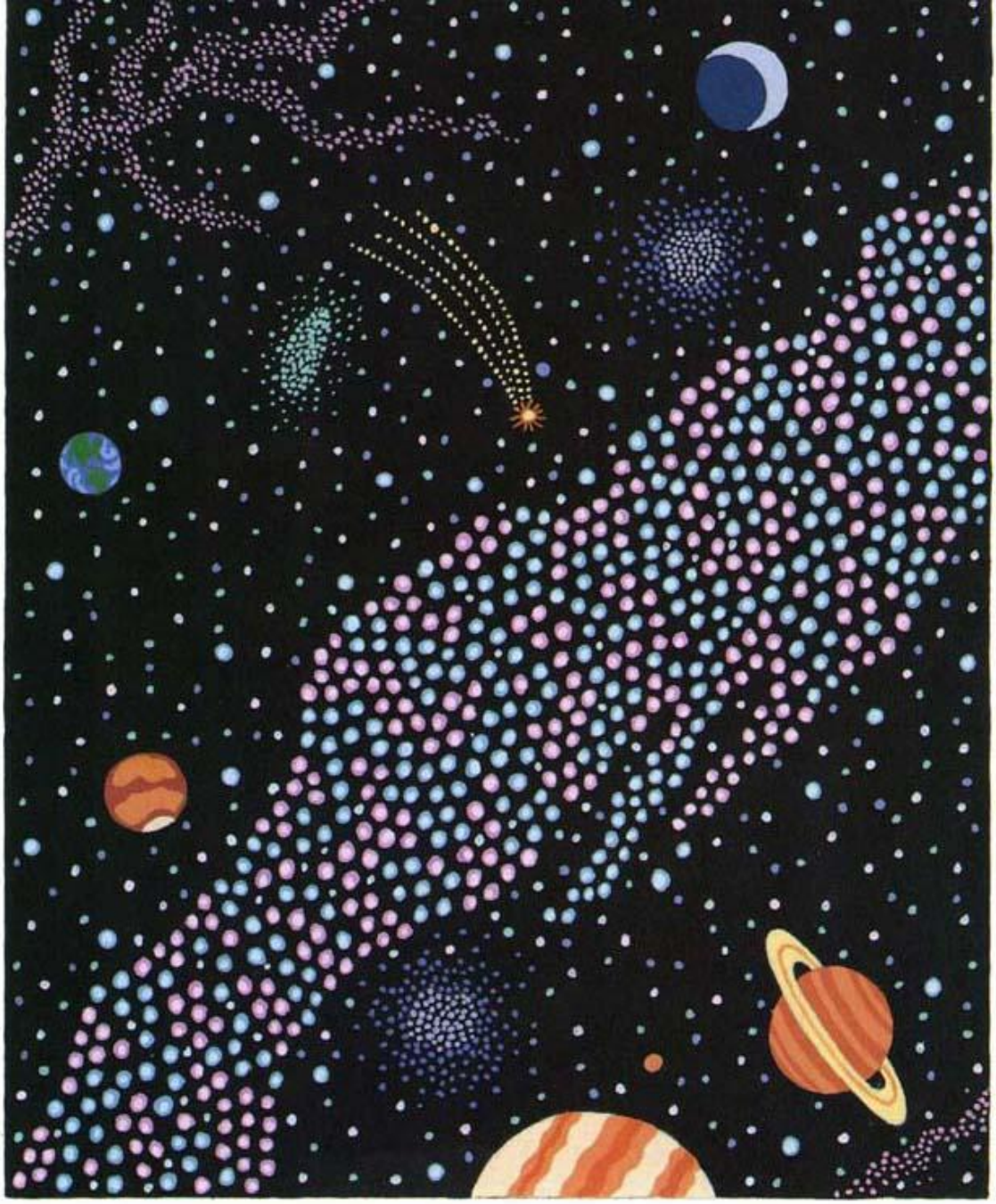

and into the heavens,

மற்றும் சொர்கலோகத்திலும்,

and maybe even far out beyond the farthest star.

மேலும், தொலைதூரத்திலிருக்கும் நட்சத்திரத்தையும் கடந்து.

Johann Sebastian Bach

was born in Eisenach, Germany, in 1685. He lived and worked in Germany all his life, never traveling more than two hundred miles from his home. Bach was such a prolific composer that were someone to copy by hand all his compositions—over one thousand—it would take that person forty years to complete the task.

Bach died in Leipzig, Germany, in 1750.

ஜோஹன் செபாஸ்டியன் பாக்

ஜெர்மனியிலுள்ள எ ய் ஸ் ன க் கில், 1685 ல் பிறந்தார்.

அவரது வாழ்நாள் முழுவதும் ஜெர்மனியிலேயே வாழ்ந்தும், பணிசெய்தும் கழித்தார்.

ஒருபோதும், அவருடைய வீட்டை விட்டு இருநூறு மைல்களுகப்பால் சென்றதில்லை.

பாக், அப்படியொரு, எழுதிக் குவித்த இசையமைப்பாளர், யாரேனும் அவருடைய எல்லா – ஆயிரத்திகும் மேற்பட்ட – இசைத்தொகுப்புகளை கையினால் நகலெடுக்க முனைவார்களேயானால், அவர்களுக்கு, அக்காரியத்தை முடிப்பதற்கு கிட்டத்தட்ட நாற்பது ஆண்டுகள் தேவைப்படும்.

பாக், ஜெர்மனியின் லி ப் சி க் கில், 1750 ல் காலமானார்.